

Sofie

SOFIE

Itcho Pčelár
SOFIE

Copyright © 2017 Itcho Pčelár
sofinsvet.sk

Ilustrácie © 2017 Dominika Lehocká
Grafická úprava: Dominika Lehocká
dominikalehocka.sk

ISBN 978-80-972730-1-9

Itcho Pčelár

SOFIE

ilustrovala
Dominika Lehocká

V ďalekej krajine, omnoho chladnejšej, než je tá naša, žili ľudia, ktorí okolo svojich sŕdc vystavali obrovské múry. Títo ľudia stratili pred mnohými rokmi niečo veľmi cenné. V kútiku duše tušili, že niečo nie je v poriadku, no keďže už prešli veky, nevedeli prísť na to, čo by to mohlo byť.

V krajine žilo jedno malé zvedavé dievča, Sofie. Z nejakého tajomného dôvodu ju rodičia opustili už ako dieťa a nechali pred dverami sirotinca. Jediné, čo po nich zostalo, bola stará fotografia, na ktorej malú Sofie držia v náručí. Vďaka tejto fotke si už ako malá vystavala svoj snový svet, v ktorom trávila čas so svojimi rodičmi a živila drobné svetielko nádeje, že sa raz po ňu vrátia.

KTO VLASTNE SOM?

Bol slnečný deň. Vonku sa ako každý rok odohrával tradičný súboj medzi Morenou, paňou zimy a jej odvekou protivníčkou Vesnou, ktorá vždy, mimochodom, tento súboj vyhrala. Morena ustupovala aj so svojimi ľadovými pazúrmí a celá krajina mohla znovu začať dýchať. Množstvo kvetov sa prebudilo zo zimného spánku a Vesna, pani jari, čoskoro pokrýla celú zem svojimi farbami.

Sofie položila pero a zatvorila hrubý zápisník. Nemohla sa viac sústrediť na písanie, ktoré mala tak rada. Neustále jej vírili v hlave tie isté otázky, znovu a znovu.

„Žijú ešte moji rodičia? Prečo mám pocit, že sem nepatrím? Kto vlastne som?“

Po chvíľke smutne dodala: „Som ako tá krajina pod nadvládou pani zimy.“

„Sofie, kde si? Haloó!“ Akýsi hlas ju vytrhol z myšlienok. Bola to jej najlepšia priateľka Ameli, ktorá kráčala hore po drevených schodoch a zjavne ju hľadala. Ameli našla Sofie ako sedí na okne a zamyslene hľadí do diaľky. „Prečo nejdeš na dvor? Všetky deti sú tam, pozri, aké je skvelé počasie.“

„Mala som chuť trochu písať,“ odvetila jej Sofie. „Áááá...dobré teda pani spisovateľka, nechám vás dopísať vaše veľdielo,“ prehodila s humorom Ameli. Sofie sa na ňu usmiala a povedala: „Poďme na naše tajné miesto, chcem ti niečo dôležité povedať.“ Zosadla z okna a mávnutím ruky naznačila Ameli, nech ju nasleduje.

„Hm...zvláštne,“ pomyslela si Ameli. Sofie sa jej zdala akási nesvoja a to sa u nej nevidelo

často. Vždy to bola práve Ameli, ktorá za ňou prišla, keď jej bolo smutno. Sofie veľa čítala a poznala dosť príbehov na to, aby vždy Ameli nejaký trefný vyrozprávala a jej smútok sa razom premenil na široký úsmev. Na toto mala Sofie talent.

Vyšli na dvor, kde hrali sa ostatné deti. Prešli cez čerešňový sad, ktorý začal len nedávno kvitnúť a pokračovali ďalej po voňavej lúke plnej lúčnych kvetov. Nakoniec zamierili k neďalekému kopcu, kde rástol ich obľúbený strom. Starý 200-ročný platan. Tento obrovský strom bol rozvetvený na všetky strany a vyzeral ako z nejakej rozprávky. Bolo to ich spoločné miesto, kam sa chodili rozprávať o všetkých svojich tajomstvách, snoch, či obavách.

Sofie nosila svoj zápisník stále so sebou. Otvorila ho, vytrhla z neho dva listy a jeden podala Ameli, ktorá na ňu nechápavo pozerala. „Napíš sem všetky svoje sny a priania. Čítala som, že keď si ich človek napíše na papier, rýchlejšie sa mu splnia.“ Ameli zvedavá, čo to tá Sofie zase vymyslela, nedočkavo prikývla a začala tuho premýšľať. Napokon dievčatá spísali všetko, čo im napadlo.

Sofie vzala od Ameli jej papier a z vrečka vytiahla veľkú orechovú škrupinku rozdelenú na dve polovice. Starostlivo poskladala listy do malej guľky, tak, aby sa oba pomestili a vložila ich dovnútra orecha. Kraje potrela živicom, ktorú mala nachystanú v drobnej fľaštičke a zlepila ich dokopy. Orech teraz vyzeral ako neporušený. Ameli s úškrnom len neveriacky krútila hlavou nad jej vynaliezavosťou. „Ty má asi nikdy neprestaneš prekvapovať.“ Sofie tajomne prikývla a začala vyhrabávať neveľkú jamku. Vložila orech do jamky a vykopanú hlinu zahrabala naspäť. Otočila sa na Ameli a s úsmevom prehodila: „A takto sa sadia sny.“

Obe sa schuti začali smiať, ale po chvíľke Sofie zosmutnela. Spomenula si na to, prečo sem vlastne Ameli zavolala. Aj keď sa jej do toho vôbec nechcelo, vedela, že nastal čas.

Ameli postrehla malý záblesk smútku v Sofiných očiach a spýtavo sa na ňu zahľadela. Sofie jej odvetila: „Jeden sen, ktorý sme práve zasadili, sa ti nebude páčiť, Ameli.“ Dnes sme tu spolu preto, lebo ťa chcem o niečo dôležité poprosiť.“

Zhlboka sa nadýchla a riekla: „Pomôžeš mi, prosím ťa, odtiaľto ujsť, nech môžem nájsť mojich rodičov a dať svojmu životu zmysel?“

Ameli najskôr myslela, že je to nejaký žart a dúfala, že to Sofie nemyslí vážne, ale po chvíľke pochopila, že je pevne rozhodnutá.

„Kam chceš ísť, keď nevieš, či vôbec žijú? Nevieš ani čo čaká za bránami našej krajiny. Nikdy si tam nebola.“ Ameli začali stekať slzy po tvári, lebo si uvedomila, že príde o najlepšiu kamarátku. Keď Sofie videla, ako veľmi je Ameli smutná, objala ju a povedala: „Neodchádzam navždy, sľubujem. Vrátim sa. Pochop ma, prosím, ja musím zistiť, kto som.“

Dlhý čas neprehovorila ani jedna z nich. Len tam tak sedeli na kopci pod svojím obľúbeným stromom a hľadeli do diaľky. Dve najlepšie kamarátky si v duchu prehrávali všetky tie pekné chvíle, ktoré spolu zažili.

Dlhé ticho prerušila Sofie. „Slnko už takmer zapadlo. Podme naspäť, nech nás nehľadajú.“ Zodvihli sa a zamierili späť k sirotincu. Cestou Sofie narýchlo načrtla Ameli svoj plán.

SOFIESTIKOVANÝ ÚTEK

Sirotinec bol starodávny drevený dom, ktorý kedysi patrilo istej zámožnej rodine. Táto rodina sa neskôr presťahovala do väčšieho a keďže mali dobré srdce, tento darovali sirotincu. Dom mal obrovský rozmanitý pozemok s čerešňovým sadom, kúskom lesa, či priezračným potokom. Deťom poskytoval veľa priestoru na pohyb všetkého druhu.

Sofie si ešte v ten večer zbalila do batôžka všetky potrebné veci. Ak sa mala táto akcia vydať, musela sa poriadne pripraviť a hlavne byť nenápadná.

Jediná možnosť ako sa dostať von, bola prejsť popri vrátnici. Inej cesty nebolo. Jedine, že by vedela lietať, pretože všetky deti spali na poschodí a tá výška nebola najmenšia.

Ako prejsť popri vrátnici tak, aby si ju strážnik nevšimol? Túto otázku si Sofie kládla, keď vymýšľala svoj plán. Teraz, keď mala všetko premyslené, potrebovala pomoc od niekoho, komu by mohla veriť. Tou osobou bola Ameli.

Prišla noc a svetlá petrolejových lúčov sa postupne začali zhasínať. Až napokon posledné svetlo, ktoré zostalo, bol svit mesiaca. Deti sa uložili na spánok, len Sofie s Ameli zostali hore a tvárili sa, že spia. Museli nejaký čas prečkať, aby mali istotu, že nikto už nie je hore.

Čas krátila si každá inak. Sofie sa často ponárala do svojho vnútorného sveta a tak jej celé čakanie prešlo veľmi rýchlo. Premýšľala o ostatných deťoch v sirotinci, čo ich asi tak čaká, keď vyrastú a opustia jeho brány. Inokedy ju zase pochytil náhly závan vzrušenia z nového dobrodružstva, ktorému mala čeliť. Ameli toto čakanie prežívala inak. Zdalo sa jej to ako celá večnosť. Netrpezlivo sa hmýrila pod prikrývkou a v hlave si prehrávala všetky možné katastrofické scenáre, čo by sa všetko mohlo Sofie na ceste stať. Tak veľmi sa o ňu bála.

Konečne nastal čas. Sofie šľuchla do svojej kamarátky, vzali veci a vykradli sa po špičkách okolo ostatných spiacich detí.

Zišli dolu po drevených vyrezávaných schodoch a ocitli sa na prvom poschodí. Druhým kro-